

Arrest

nr. 191 371 van 1 september 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 8 maart 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 februari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 april 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. GOUBAU en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Nigeriaanse nationaliteit te bezitten en tot de Yoruba tribe te behoren. U werd geboren op 10 juli 1981 te Lagos waar u tot uw vertrek in april 2012 woonachtig was. U beëindigde de middelbare school in 2000, waarna u uw moeder hielp met haar handel in kledij. 4 februari 2012 ving uw moeder een gesprek op over rituelen tussen uw vader en een andere man. Uw moeder confronteerde uw vader met wat ze had gehoord waarop een discussie ontstond. Uw moeder lichtte u in dat uw vader, door zijn betrokkenheid bij de cultus, verantwoordelijk was voor de dood van uw zussen en broer, die in de loop der jaren op mysterieuze wijze om het leven kwamen. Uw moeder vertelde u tevens dat ze gehoord had dat het laatste offer niet aanvaard werd en dat er een nieuw offer, van eigen bloed, gedaan moest worden. Daags nadien, op 5 februari 2012, vond u uw moeder dood in haar bed. U drukt het vermoeden uit dat uw moeder door middel van een kussen werd verstikt.

U rende naar een vriend in Ilaro, een dorp in Ogun State. Uw vader kwam echter te weten dat u daar was en stuurde kidnappers. Uw vriend(in) werd door de kidnappers om het leven gebracht. Onderweg

naar Lagos kon u door autopech ontkomen en vluchtte u naar een woud. Tegen de avond kwam u aan in Otei waar u Segun leerde kennen die uw reis naar Europa regelde. U verliet Nigeria op 10 april 2012 en u kwam op 12 april 2012 in België aan. Op 26 november 2012 vroeg u een eerste maal humanitaire regularisatie 9bis aan. Op 11 maart 2013 vroeg u wederom humanitaire regularisatie 9bis aan die op 7 mei 2013 onontvankelijk werd verklaard. U ontving een bevel om het grondgebied te verlaten. Op 9 september 2014 vond een administratieve controle plaats waarbij uw illegaal verblijf in België vastgesteld werd. U ontving een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en een inreisverbod voor 2 jaar. Op 11 september 2014 werd u een nieuwe termijn van 11/09/2014 tot 18/09/2014 toegestaan om het grondgebied te verlaten. Op 5 december 2014 vroeg u asiel aan bij de Belgische asielinstanties. U verklaart tevens niet naar Nigeria te kunnen terugkeren omdat u vreest voor de vrouwelijke genitale verminking van uw dochters. U verklaart dat vrouwelijke genitale verminking een traditie is binnen de familie van uw vader en drukt een bijzonder vrees uit voor uw oom Kola.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u een originele geboorteakte op naam van (L.), voornaam Amirat Arike (dd. 15/10/2013), een originele geboorteakte op naam van (L.), voornaam Amudalat Abebi (dd. 24/12/2014), een originele akte waarin (L.), voornaam Saheed Deji uw dochter (L.), voornaam Amirat Arike erkent, een kopie van de geboorteakte op naam van (K.), voornaam Muibat Abiodun (dd. 05/01/2017), een kopie van de afspraak met de gynaecologe voor uzelf en uw dochters Amirat Arike en Amudalat Abebi op 2 januari 2017 en een origineel Nigeriaans paspoort (A07590102) op naam van (A.), voornaam Kudirat Ajoke (11/08/2016-10/08/2021, Brussel), neer.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. U verklaart niet naar uw land van herkomst te kunnen terugkeren omdat u vreest om het leven te worden gebracht door uw vader die deel uitmaakt van een cultus. U vreest tevens vrouwelijke genitale verminking voor uw dochters. Uw tweeledige vrees bij terugkeer naar uw land van herkomst wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (verder CGVS) niet geloofwaardig bevonden.

De geloofwaardigheid van uw verklaringen wordt ondergraven **door uw onwetendheid omtrent de betrokkenheid van uw vader bij een cultus en een frappant gebrek aan kennis omtrent de cultus in het algemeen.** Gevraagd naar de naam van de cultus, moet u het antwoord schuldig blijven (zie gehoorverslag CGVS, p. 22). U kon ook niet preciseren welke rol uw vader speelde in de cultus en kon evenmin preciseren hoe lang uw vader reeds lid was en hoe hij toegetreden is tot de cultus (zie gehoorverslag CGVS, p. 22). U weet evenmin wat de activiteiten van uw vader waren binnen de cultus. U verklaart niet veel te weten over de geheime cultus, en dat u alles wat u weet van uw moeder vernam. Zij vertelde u dat het een groep vrienden is die samen deze actie, het doden van mensen om offers te doen, uitvoeren en dat een vriend van uw vader een van zijn zonen gebruikte voor een ritueel en dat zijn zoon ten gevolge van het ritueel gehandicapt werd. Uw moeder vertelde u eveneens dat uw zussen en broers kwamen te sterven door de rituelen die uw vader uitvoerde (zie gehoorverslag CGVS, p. 21-22). U kan evenmin een afdoend antwoord geven op de vraag wat de cultus exact doet daar u zich beperkt door te zeggen dat ze mensen gebruiken voor rituelen, en dat uw moeder dacht dat dat de doodsoorzaak was van uw zussen en broer (zie gehoorverslag CGVS, p.24). **Niettemin is het opmerkelijk dat u deze informatie nooit zou hebben vernomen.** Uit uw verklaringen blijkt immers dat uw vaders vrienden, of cultusgenoten, soms op zondag in jullie huis samenkwamen en jullie voor hen kookten (zie gehoorverslag CGVS, p.23). U verklaart niet te hebben geweten dat de samenkomsten iets te maken had met cultussen, en dat u dacht dat het een groep vrienden was die zaken en familie bediscussieerden. U gevraagd of u ooit eerder al vermoedde dat uw vader lid was van een cultus, verklaarde u steeds gedacht te hebben dat uw zussen overleden waren aan de gevolgen van de besnijdenis (zie gehoorverslag CGVS, p.23). Uw kennis met betrekking tot de betrokkenheid van uw vader bij de cultus, en de cultus in het algemeen, laat duidelijk te wensen over. **Redelijkerwijze kan nochtans worden aangenomen dat u, nadat u problemen zou hebben gekend omwille van de betrokkenheid van uw vader bij een cultus en ingevolge deze problemen zelfs uw land zou hebben dienen te ontvluchten, toch enige interesse zou hebben getoond voor en zich enigszins zou hebben geïnformeerd aangaande deze cultus.**

Bovendien legt u erg **vage verklaringen af met betrekking tot de dood van uw zussen, broer en moeder.** U komt niet verder dan te zeggen dat zowel Ope als Kemi's lichaam op bed werd gevonden met bloed in de mond. Ze verdwenen niet en jullie aten daags voordien samen avondeten. Buiten het bloed in hun mond, was er niets vreemd aan de lichamen.

Uw broer Tunde viel dood toen hij de deur opende. Meer weet u niet te vertellen met betrekking tot de dood van uw zussen en broer. U verklaart in eerste instantie te hebben vermoed dat uw zussen aan

gevolgen van hun besnijdenis waren overleden (zie gehoorverslag CGVS, p.23 en p.28). Het was pas na de dood van uw moeder dat er alarmbellen gingen rinkelen. U voegt toe dat uw zussen, net als u, moeilijkheden hadden om zwanger te worden en dat jullie daarom dachten dat ze ten gevolge van de besnijdenis waren overleden (zie gehoorverslag CGVS, p. 28). **Dat u er niet in slaagt meer doorleefde en gedetailleerde verklaringen af te leggen met betrekking tot de dood van uw zussen en broer spreekt enorm tot de verbeelding.** Met betrekking tot de dood van uw moeder verklaart u in eerste instantie dat uw moeder overleed op 5 februari 2012, de ochtend nadat ze uw vader's betrokkenheid bij de cultus en zijn aandeel in de dood van uw zussen en broer ontdekte (zie gehoorverslag CGVS, p. 11). U verklaart uw moeder dood in haar bed te hebben teruggevonden en te vermoeden dat iemand haar met een kussen had verstikt. U kan echter geen afdoende verklaring geven waarom u denkt dat uw moeder met behulp van een kussen gestikt is. U beperkt zich door te zeggen dat er een kussen op haar lag, en dat ze daags voordien een discussie had over de rituelen, en uw vaders praktijken trachtte bloot te leggen aan het publiek (zie gehoorverslag CGVS, p. 11). Wanneer u verder in het gehoor echter wederom gevraagd wordt wanneer uw moeder het geheim over uw vader zijn betrokkenheid in de cult aan u onthulde, verklaart u dat uw moeder u dat twee dagen voor ze overleed vertelde (zie gehoorverslag CGVS, p.22), wat niet strookt met uw eerdere verklaringen. U gevraagd of u eerder in het gehoor niet beweerde dat uw moeder daags na de discussie met uw vader dood in bed werd teruggevonden, herhaalt u enkel het voorgaande zonder in te gaan op deze frappante tegenstrijdigheid (zie gehoorverslag CGVS, p. 22). Uw moeder vertelde u voor haar dood dat ze had gehoord dat het laatste offer niet werd aanvaard (zie gehoorverslag CGVS, p. 24), dat het vereist is om eigen bloed te gebruiken en dat, aangezien uw oudere zussen en broer al dood waren, u de volgende zou zijn die hij [uw vader] zou gebruiken. Meteen nadat u ontdekte dat uw moeder overleden was, vluchtte u weg naar uw vriend in Ilaro. **Er kan dan ook redelijkerwijze van u, die uw asielaanvraag baseert op de belofte van uw vader om u te offeren, verwacht worden dat u zich meer informeerde omtrent (de omstandigheden van) de dood van uw zussen, broer én moeder, alvorens meteen de beslissing te nemen het land te verlaten.**

Daar er geen geloof kan worden gehecht aan de door u geopperde problemen met uw vader die u wilde offeren, kan er ook geen geloof worden gehecht aan de daaruit voortvloeiende gevolgen namelijk dat u, nadat u Lagos ontvluchtte en naar Ilaro ging, gekidnapt zou zijn geweest door leden van de cultus.

Overigens blijkt u over geen enkele concrete aanwijzing te beschikken waaruit kan worden afgeleid dat leden van de cultus waarvan uw vader deel uitmaakt u anno 2016 daadwerkelijk zouden zoeken. U stelde hiervan zeker te zijn omdat uw vader u eerder wilde doden, en omdat hij zijn eigen bloed zou gebruiken om het offer te doen (zie gehoorverslag CGVS, p.27). Uit uw verklaringen blijkt dat u, met uitzondering van de familie van de vader van uw dochter, geen contact meer heeft gehad met iemand in Nigeria sedert uw vertrek uit uw land van herkomst op 10 april 2012 (zie gehoorverslag CGVS, p.8, p. 11 en p.12). U kan bijgevolg niet zeggen of u actueel wordt gezocht door uw vader, of andere leden van de cultus waar uw vader deel van uitmaakte. U verklaart dat de enige persoon die u zou kunnen contacteren, de persoon is waar u naartoe ging, vooraleer ze om het leven werd gebracht door de kidnappers (zie gehoorverslag CGVS, p.27), wat u eerder naliet te vermelden. Deze uitleg is niet afdoende om te rechtvaardigen dat u werkelijk niemand contacteerde om poolshoogte te nemen met betrekking tot uw situatie en problemen. Er kan immers redelijkerwijze van u worden verwacht dat u ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om contacten te hebben met uw thuisbasis om te vernemen hoe uw persoonlijke problemen evolueren. Het feit dat u dit heeft nagelaten wijst op een gebrek aan interesse in uw situatie en doet afbreuk aan de ernst van de door u ingeroepen (actuele) vrees voor vervolging. **Informatie over uw recente situatie en problemen is immers van primordiaal belang om de door u geschetste vrees correct te kunnen inschatten.**

Daarnaast kan het volgende worden vastgesteld met betrekking tot de houding van de Nigeriaanse autoriteiten tegenover rituele moorden en mensenoffers. U verklaarde te vrezen geofferd te worden door leden van de cultus waar uw vader toe behoorde. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat - hoewel rituele moorden en mensenoffers wel degelijk voorkomen in diverse (deel)staten van Nigeria- ook daadwerkelijk opgetreden wordt door de overheid en dat daders van dergelijke moorden en offers - waaronder zelfs prominente personen- ook worden veroordeeld (zelfs tot de doodstraf). Uw bewering dat u niet naar de politie kon gaan omdat, volgens uw moeder, de politie bevriend was met uw vader en in dezelfde meeting zat waardoor ze u enkel zouden hebben overgeleverd aan uw vader (zie gehoorverslag CGVS, p.26), zodat er niet tegen zou opgetreden kunnen worden, is dan ook in strijd met voormelde informatie, waaruit blijkt dat ook prominente personen worden aangepakt.

Hetzelfde geldt voor de vaststelling dat u na het overlijden van uw zussen Ope en Kemi, uw broer Tunde en uw moeder, niet naar de politie bent gestapt om hiervan aangifte te doen (zie gehoorverslag CGVS, p.25 en p.26). U verklaart dat uw ouders degenen waren die de politie konden bellen, wat ze niet deden,

en dat, indien ze de politie ingelicht zouden hebben, er geen bewijs was om aan te tonen wie ze gedood hadden. U voegt toe het recht niet te hebben gehad de politie in te lichten (zie gehoorverslag CGVS, p.25 en p.26). Nochtans zei u ook dat uw zus Ope in haar bed gevonden werd met bloed in haar mond, en dat er, na een autopsie, geen doodsoorzaak gevonden werd (zie gehoorverslag CGVS, p. 24 en p. 25). Uw zus Kemi werd tevens met bloed in haar mond in bed teruggevonden. Ook Kemi's doodsoorzaak werd niet gevonden. Tunde viel dood neer en ook werd er, na een autopsie, geen doodsoorzaak gevonden. Ook na het verdachte overlijden van uw moeder (zie gehoorverslag CGVS, p. 11 en p.22), ging u niet naar de politie. **Er zou toch verwacht worden dat u alles in het werk zou hebben gesteld om de verantwoordelijken voor de dood van uw zussen, broer en moeder te laten straffen en zodoende uw eigen lot veilig te stellen. Dat u dat niet heeft gedaan, roept bijkomende vragen op naar de waarachtigheid van uw relaas.**

U verklaart bovendien niet naar uw land van herkomst te kunnen terugkeren uit angst voor de besnijdenis van uw dochters. U verklaart zelf besneden te zijn geweest op 7 à 8 jarige leeftijd als een soort van offer (zie gehoorverslag CGVS p. 28 en p. 29). U verklaart dat het een traditie is in de familie van uw vader alwaar de besnijdenis als een soort offer voor een schrijn plaatsvindt. U kan niet verduidelijken of het in Lagos, waar u gans uw leven woonachtig was, een veel voorkomende praktijk was en benadrukt dat u enkel weet dat het een traditie is in Ogbonoswo [Ogbomosho], het dorp van uw vader. U benadrukt verschillende keren dat het een familiale aangelegenheid is (zie gehoorverslag CGVS, p.28-30). U kan echter geen licht werpen op de achterliggende reden. **Kortom, verklaart u te vrezen voor de vrouwelijke genitale verminking van uw dochters omdat het een traditie is binnen de familie van uw vader.**

U gevraagd wie uw dochter zou willen laten besnijden, verklaart u de familie van uw vader, met name uw oom Kola in het dorp van uw vader, te vrezen (zie gehoorverslag CGVS, p.30). U gevraagd of uw oom Kola ooit heeft gezegd dat hij uw dochters zou willen laten besnijden, antwoordt u dat 'ze' niet weten dat u kinderen heeft, en benadrukt u dat het een must is in de familie van uw vader. U gevraagd hoe ze [uw familie] uw dochters zouden kunnen laten besnijden indien u dat niet wilt, verklaart u dat u, indien u bij terugkeer naar Nigeria om het leven wordt gebracht omwille van de eerder genoemde problemen die door het CGVS ongeloofwaardig werden geacht (zie supra), niet zou weten dat ze uw kinderen dit hebben aangedaan. U diezelfde vraag nogmaals gesteld, verklaart u zelf besneden te zijn geweest. U wederom gevraagd hoe ze [uw familie] uw dochters zouden kunnen laten besnijden indien u ertegen gekant bent, verklaart u dat ze extreme dingen zouden doen om te doen wat ze willen. Gevraagd u nader te verklaren, verklaart u dat ze het met geweld zouden doen en zelfs uw kinderen zouden kidnappen. U vervolgens gevraagd wat de reden is dat u dat denkt, daar uw familie niet weet dat u kinderen heeft, antwoordt u dat het bij terugkeer naar Nigeria ondenkbaar is dat ze niet te weten zouden komen dat u kinderen heeft én dat ze uw dochters zouden willen laten besnijden (zie gehoorverslag CGVS, p.31). Verder in het gehoor wordt u nogmaals gevraagd wat de reden is dat u denkt dat uw familie extreme maatregelen zou treffen om uw dochters te mutileren, waarop u verklaart in het verleden gevallen te hebben gezien in uw familie waarbij de dochters gekidnapt en besneden werden (zie ook gehoorverslag GGVS, p. 31), wat u verder niet toelicht. Uit informatie (zie administratief dossier) blijkt **dat in Nigeria de ouders, die een belangrijke rol spelen in het beslissingsproces, de mogelijkheid hebben om te weigeren dat hun dochters worden besneden.** Bij een dreigende besnijdenis is het voor volwassen vrouwen en hun kinderen mogelijk om hieraan te ontkomen door zich elders in Nigeria te vestigen en steun te zoeken bij hulporganisaties. U gevraagd of u uw dochters zou kunnen beschermen tegen de praktijk (zie gehoorverslag CGVS, p.31), verklaart u ze te kunnen beschermen, maar niet te weten hoe ver 'ze' zouden gaan en dat u het gevoel heeft dat Europa veilig is voor u en uw kinderen. U geeft dus zelf aan uw dochters te kunnen beschermen tegen de praktijk van vrouwelijke genitale verminking. Bovendien geeft u aan dat er geen gevolgen zouden zijn voor uzelf indien u uw dochters niet zou laten besnijden. U vervolgens gevraagd of u zich, om uw dochters te beschermen, elders zou kunnen vestigen in Nigeria, verklaart u niet te weten waar naartoe te gaan. U brengt geen andere, dwingende argumenten aan die op duidelijke en overtuigende wijze zouden kunnen aantonen dat u zich niet elders in Nigeria zou kunnen vestigen. Alhoewel het voor minderjarige meisjes moeilijker zou zijn om zich elders in Nigeria te vestigen zonder de steun van familieleden, blijkt uit informatie (zie administratief dossier) dat het voor volwassen, ongehuwde vrouwen zoals uzelf, een reële optie is om zich elders in Nigeria te vestigen en een job te vinden.

Verder moet opgemerkt worden dat u de vrees voor vrouwelijke genitale verminking van uw dochters niet vermeldde bij Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ).

Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor vrouwelijke genitale verminking voor zijn dochters en mede daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het

eerste interview, aangezien op hem de verplichting rust om haar volledige medewerking te verlenen aan de asielpprocedure. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan worden aangenomen dat u dermate essentiële en frappante elementen als een vrees voor vrouwelijke genitale verminking van uw dochters hierin zou hebben vermeld.

Daarenboven moet vastgesteld worden dat u er niet in geslaagd bent uw vrees voor genitale verminking voor uw dochter te concretiseren. U kan immers geen argumenten naar voor schuiven waaruit blijkt dat uw oom, of een ander familielid, uw dochters zouden willen laten besnijden, uitgezonderd uw hardnekkige verklaringen dat het een traditie is. Sterker nog, uw familie, inclusief uw oom Kola die u identificeert als vervolger, weet niet eens dat u dochters heeft. Tevens staat uw vrees voor genitale verminking van uw dochters door de familie van uw vader haaks op uw beweringen dat u sinds uw vertrek uit Nigeria in april 2012 geen contact meer heeft gehad met uw vader en uw familie langs vaderszijde. Het CGVS erkent dat er verscheidene factoren (het toebehoren tot een bepaalde etnie, socio-demografische factoren, woonplaats stad versus platteland, religie etc.) bestaan die van invloed kunnen zijn op het risico op vrouwelijke genitale verminking. Een van die factoren is de toepassing van de praktijk binnen de familie. Een andere factor die van invloed is op de prevalentie van vrouwelijke genitale verminking is de woonplaats. Het CGVS beschikt over informatie dat ongeveer 34.8 % van de vrouwen in Lagos Staat besneden wordt. Hoewel dit percentage aanzienlijk is, betekent dit ook dat 65 % van de vrouwen, ofwel de meerderheid van de vrouwelijke inwoners van Lagos niet besneden wordt. U verklaart dat familie van uw vader, woonachtig in Ogbonoswo [Ogbomosho], Oyo state, uw dochters zou willen laten besnijden. In Oyo state is 65.6 % van de vrouwen besneden. Hierbij moet opgemerkt worden dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt met betrekking tot de geboorteplaats van uw vader. Zo verklaart u bij DVZ (zie verklaring DVZ, punt 13A) dat uw vader geboren is te Kuara [Kwara], alwaar de prevalentie 53.3 % is, terwijl u tijdens het gehoor op het CGVS verklaart dat uw vader geboren is te Ogbonoswo [Ogbomosho], Oyo state (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). **Daar u tegenstrijdige verklaringen aflegt met betrekking tot de herkomst van uw vader, en u uw vrees voor vrouwelijke genitale verminking voor uw dochters mede baseert op diezelfde herkomst, komt deze op losse schroeven te staan.** Bovendien, ontslaat het feit dat de praktijk van vrouwelijke genitale verminking toegepast wordt binnen uw familie langs vaderszijde, en o.a. de hogere prevalentie graad in Oyo state, u niet van de verplichting uw vrees voor besnijdenis voor uw dochters te concretiseren.

Hierbij moet worden opgemerkt dat uit verschillende bronnen blijkt dat **vrouwenbesnijdenis in Lagos state**, de deelstaat waaruit u afkomstig bent, **illegaal is** (zie administratief dossier, Prohibition Against Domestic Violence Law No 15, 2007 of Lagos State). Ook in **Oyo state** werd een wet uitgevaardigd die **vrouwelijke genitale verminking verbiedt** (zie informatie administratief dossier). Ook in verschillende andere deelstaten van Nigeria werd de praktijk van vrouwenbesnijdenis buiten de wet gesteld. De vaststelling dat een wet tegen vrouwenbesnijdenis in verschillende Nigeriaanse deelstaten werd gestemd wijst op een maatschappelijk draagvlak om deze praktijk te bannen. Op de vraag of u al dan niet op de hoogte bent of besnijdenis bij wet verboden is in Lagos state, verklaart u geen idee te hebben of het al dan niet toegelaten is en dat u, aangezien het uw familie betreft, u ze niet voor de rechtbank kan brengen. U voegt toe dat de politie zich niet zou willen mengen omdat het een familiezaak is. Ook wanneer gevraagd wordt naar de wettelijke regeling met betrekking tot vrouwelijke genitale verminking in Oyo state, verklaart u dat het een traditie is en de overheid zich niet wilt mengen. U verklaart nooit te hebben gecontroleerd of vrouwelijke genitale verminking wettelijk toegelaten was in Oyo state. U benadrukt nogmaals dat de overheid zich niet zou mengen omdat het een traditie is en dat 'ze', voor u wegging, het nog steeds beoefenden (zie gehoorverslag CGVS, p.32). **Het moet opgemerkt worden dat het opmerkelijk is dat u niet op de hoogte blijkt te zijn van het bestaan van deze wetgeving in uw eigen staat en in Oyo state, waar de familie van uw vader woonachtig is, en dat u niet op zoek bent gegaan naar deze informatie.** Bovendien duidt het feit dat er in de staten Lagos én Oyo een wet werd goedgekeurd die vrouwelijke genitale verminking verbiedt, op een zekere eenstemmigheid met betrekking tot de weerstand tegen vrouwenbesnijdenis vanwege de wetgevende instanties, die de vertegenwoordigers vormen van de bevolking in die staten, zodat uw verklaring dat de traditie onmogelijk omzeild kan worden op losse schroeven komt te staan. **Er kan dan ook niet worden besloten dat het onmogelijk zou zijn om een gedwongen besnijdenis van uw dochter te voorkomen bij een terugkeer naar Nigeria.**

Vervolgens zijn er enkele tegenstrijdigheden tussen uw opeenvolgende verklaringen die de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag verder ondermijnen en uw algehele geloofwaardigheid aantasten. Zo antwoordt u bij DVZ, wanneer er gepeild wordt naar uw beroep in uw land van herkomst, geen man te hebben gehad, niet te hebben gewerkt en gewoon thuis te zijn gebleven (zie verklaring DVZ, punt 12). Tijdens het gehoor op het CGVS (zie gehoorverslag CGVS, p.7)

echter verklaart u uw moeder geholpen te helpen bij de verkoop van kledij. Frappant is dat u verklaart aanwezig te zijn geweest in de shop van uw moeder, waar u bij DVZ geen melding van maakte, op het moment dat uw vader samen zat met een van zijn vrienden om de cultus en het offer te bespreken (zie gehoorverslag CGVS, p.23). **Ook met betrekking tot uw vlucht en reis naar Europa legt u tegenstrijdige verklaringen af.** Zo verklaart u bij DVZ (zie verklaring DVZ, vraag 32) de naam van de smokkelaar/organisator niet meer te herinneren omdat het al lang geleden is. U verklaart dat er slechts één smokkelaar was en hij van Nigeria was. U voegt toe dat hij u enkel geassisteerd heeft naar België en u geen betaling verschuldigd was. Hij zorgde tevens voor documenten. Tijdens het gehoor op het CGVS verklaart u tijdens uw vlucht Segun te hebben leren kennen die uw documenten regelde en uw reis naar Europa voorbereidde (zie gehoorverslag CGVS, p. 9-10), waaruit blijkt dat u zijn naam wél kent. Bovendien verklaart u hem in ruil voor de reis naar Europa seksuele gunsten te hebben moeten verlenen en gedwongen te zijn de prostitutie in te gaan, wat u weigerde. U kon echter ontkomen en had nadien geen contact meer met hem (zie gehoorverslag CGVS, p. 19). Het gegeven van de prostitutie liet u echter na te vertellen bij DVZ. U verklaart bovendien (zie gehoorverslag CGVS, p.17) niet met uw eigen paspoort, maar met een paspoort op uw naam met een andere voornaam, naar Europa te zijn gereisd. Hieromtrent legt u echter vage en twijfelachtige verklaringen af. Zo verklaart u in eerste instantie een ander document, dan uw paspoort, te hebben gebruikt om naar Europa te komen. U gevraagd of het een paspoort betrof, verklaart u het niet te weten (zie gehoorverslag CGVS, p.17). Verder in het gehoor, wanneer u gevraagd wordt welke naam u opgegeven zou hebben bij controle op de luchthaven, verklaart u echter te vermoeden dat de persoon twee paspoorten had en dat hij, toen jullie in Europa arriveerden, uw paspoort afnam. Plotseling blijkt u wel te weten dat het een paspoort betrof (zie gehoorverslag CGVS, p.18). Ook met betrekking tot uw reis zelf legt u tegenstrijdige en twijfelachtige verklaringen af. Zo verklaart u bij DVZ (zie verklaring DVZ, punt 33) op 8 april 2012 met het vliegtuig Nigeria te hebben verlaten en via Parijs, alwaar u ongeveer 2 dagen verbleef, met het vliegtuig naar België te zijn gekomen. Tijdens het gehoor op het CGVS heeft u het over verschillende plaatsen vooraleer u in België aankwam en voegt u toe de naam van de plaatsen niet te kennen. U geconfronteerd met uw verklaringen bij DVZ, verklaart u gezegd te hebben ergens een stop te hebben gehad, voor u in België aankwam. U geconfronteerd met uw verklaringen dat u op verschillende plaatsen gestopt zou zijn vooraleer u in België aankwam, verklaart u gezegd te hebben ergens een stop te hebben gehad (zie gehoorverslag CGVS, p.17-18). Dat u zich meer dan vier jaar na datum niet alle details van uw reis meer herinnert, is aannemelijk. **Dat u vage en tegenstrijdige verklaringen aflegt met betrekking tot de grote lijnen van uw vlucht, is dat niet, en tast uw algehele geloofwaardigheid aan.** Vervolgens legt u tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot de geboortedata en overlijdensdata van uw zussen Ope [Upeymi], Keni [Kemi] en uw broer Tunde. Zo verklaart u bij DVZ (zie verklaring DVZ, punt 17) dat uw zussen Upeymi en Kemi en uw broer Tunde respectievelijk op 9 juli 1975, 15 mei 1979 en 15 juli 1987 geboren zijn. Tijdens het gehoor op het CGVS echter verklaart u dat uw zussen Ope en Keni en uw broer Tunde respectievelijk in 1976, 1978 én 1980 geboren zijn (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Frappanter zijn uw tegenstrijdige verklaringen met betrekking tot de sterfdatum van uw broer Tunde: van 10 april 2011 bij DVZ naar 30 december 2011 tijdens het gehoor op het CGVS (zie gehoorverslag CGVS, p.12).

Tot slot, rekening houdend met de vaststelling dat u pas na een verblijf van meer dan twee jaar in België, en na een dreigende deportatie en nakende opsluiting, besloot asiel aan te vragen, **dienen ernstige vragen te worden gesteld betreffende uw nood aan bescherming.** Van iemand die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom zijn land verlaat, mag verwacht worden dat hij zich informeert en zich zo snel mogelijk aanbiedt bij de bevoegde instanties om internationale bescherming te vragen. Het feit dat u pas na méér dan twee jaar in België en na uw nakende deportatie, besloot om asiel aan te vragen, **relativeert dan ook de ernst van de door u aangehaalde nood aan bescherming.** Het feit dat u niet op de hoogte was van de mogelijkheid asiel in te dienen, is voor u een afdoende rechtvaardiging waarom u niet eerder asiel aanvraagde. U voegt bovendien toe dat u niet eerder asiel aanvraagde omdat mensen u zeiden dat, indien u asiel zou aanvragen, u teruggestuurd zou worden naar Nigeria (zie gehoorverslag CGVS, p. 19-20). Dat deze verklaringen niet afdoende zijn, behoeft weinig uitleg, mede omdat uw vermeende 'onwetendheid' u er niet van weerhield, tot tweemaal toe, een verzoek tot humanitaire regularisatie 9bis in te dienen. U gevraagd of u niet vreesde teruggestuurd te worden naar Nigeria indien de procedure 9bis afgewezen zou worden, verklaart u dat de procedure u niet volledig uitgelegd werd en uw advocaat u, na weigering van uw aanvraag, aanraadde te verhuizen opdat u niet gevonden zou worden (zie gehoorverslag CGVS, p.20).

U verklaart bovendien asiel te hebben aangevraagd omdat iemand u zei dat als je asiel aanvraagt, je niet gedeporteerd zal worden (zie gehoorverslag CGVS, p.21).

Gegeven het geheel aan bovenstaande vaststellingen, dient geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een

reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u een origineel Nigeriaans paspoort neer (A07590102, 11/08/2016 – 10/08/2021, uitgereikt te Brussel). U, tijdens het interview op het CGVS, gevraagd of u eerder al een paspoort had, antwoordt u neen. U vervolgens nogmaals gevraagd of u hiervoor nooit een paspoort had, verklaart u wederom er geen gehad te hebben. U geconfronteerd met een kopie van uw paspoort (A02671255, 08/02/2011 – 07/02/2016, uitgereikt te Ikoyi Lagos), verklaart u dat u het door de protection officer voorgelegde paspoort gebruikte om uw huidige paspoort te vernieuwen. U geconfronteerd met uw eerdere beweringen, namelijk dat u eerder geen paspoort bezat, verklaart u gezegd te hebben dit paspoort (A02671255) te hebben gebruikt om uw huidige te vernieuwen, wat geen verklaring biedt voor uw verklaringen dat u eerder geen paspoort bezat. U, vervolgens, geconfronteerd met uw beweringen bij DVZ dat u niet in het bezit was van een paspoort (zie verklaring DVZ, punt 26A en 26B) - sterker nog; u verklaarde nooit documenten te hebben gehad - verklaart u uw oud paspoort misplaatst te hebben, en, nadat u het gevonden had, uw oud paspoort gebruikt te hebben om uw nieuw aan te vragen. U gevraagd waarom u bij DVZ niet verklaard heeft uw paspoort misplaatst te hebben, antwoordt u dat u niet wist waar u het kon vinden (zie gehoorverslag CGVS, p. 16), wat geenszins een verklaring is voor uw frauduleuze verklaringen. U bovendien gevraagd naar de reden waarom er op 8 februari 2011 een paspoort uitgevaardigd werd, verklaart u dat de persoon die u geholpen heeft om naar Europa te komen het paspoort geregeld heeft (zie gehoorverslag CGVS, p.17). Deze verklaringen stroken echter niet met uw eerdere verklaringen namelijk dat uw moeder op 5 februari 2012 (zie gehoorverslag CGVS, p.11) om het leven werd gebracht, en u, ten gevolge van de dood van uw moeder en haar onthullingen met betrekking tot uw vader's lidmaatschap tot een cultus en zijn betrokkenheid bij de dood van uw zussen en broer, terecht kwam in Oteï alwaar u, Segun (zie gehoorverslag CGVS, p.10), de persoon die u naar Europa zou brengen, ontmoette en u Nigeria verliet op 10 april 2012 (zie gehoorverslag CGVS, p.17). **Samengevat zou dit betekenen dat Segun, de persoon die u naar Europa bracht, uw paspoort regelde vóór de dood van uw moeder, vóór uw vlucht én vóór jullie ontmoeting.**

U legt tevens een originele geboorteakte op naam van (L.), voornaam Amirat Arike (dd. 15/10/2013), een originele geboorteakte op naam van (L.), voornaam Amudalat Abebi (dd. 24/12/2014), een originele akte waarin (L.), voornaam Saheed Deji uw dochter (L.), voornaam Amirat Arike erkent en een kopie van de geboorteakte op naam van (K.), voornaam Muibat Abiodun (dd. 05/01/2017) neer. Deze stukken staan los van uw asielrelaas en worden hier verder niet besproken.

Tijdens het gehoor op het CGVS wordt u met aandrang gevraagd het CGVS een medisch attest van uzelf, en van uw dochters te bezorgen waarin vastgesteld wordt of er al dan niet een vorm van vrouwelijke genitale verminking werd uitgevoerd, en, indien een vorm van vrouwelijke genitale verminking vastgesteld wordt, dewelke het betreft. 23 januari 2017 ontving het CGVS een email van uw advocaat, meester de (G.), met een kopie van de afspraak bij de gynaecologe voor uzelf en uw dochters Amirat Arike en Amudalat Abebi op 2 januari 2017. Daar u op 1 januari beviel van uw derde dochter Muibat Abiodun, kon u deze afspraak niet nakomen. Uw advocaat verzekerde een nieuwe afspraak na afloop van uw zwangerschapsverlof. Aangezien reeds twee maanden verstreken na de datum van het gehoor op het CGVS op 30 november en de vrees voor vrouwelijke genitale verminking voor uw dochters door het CGVS niet geloofwaardig werd bevonden, werd besloten een beslissing te nemen zonder toevoeging van deze stukken, daar deze geen wijziging van de beslissing zouden teweegbrengen. Opmerkelijk is wel dat u het CGVS nog geen medisch attest van uzelf bezorgde aangezien toch mag aangenomen worden dat bij uw bevalling op 1 januari reeds kon vastgesteld worden door het medisch personeel of en welke vorm van besnijdenis u hebt ondergaan.

Er kan opgemerkt worden dat uit de informatie waar het CGVS over beschikt, en waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt ('COI Focus Nigeria: Veiligheidssituatie in verband met Boko Haram' dd. 12 april 2016), duidelijk blijkt dat **het conflict met Boko Haram geografisch beperkt is en zich hoofdzakelijk afspeelt in het uiterste noordoosten van Nigeria**, en dan vooral in de staten Borno, Adamawa en Yobe. Niettegenstaande Boko Haram nog steeds een reële bedreiging blijft vormen, blijkt ook dat de organisatie terrein heeft verloren in Nigeria. Hoewel Boko Haram de overige regio's van Nigeria blijft bedreigen, werd de rest van Nigeria tot nu toe niet getroffen door vergelijkbare terreurdaden als deze in het noordoosten van het land, en meer bepaald in de staten Borno, Adamawa en Yobe.

Gelet op de regionale verschillen in het geweldsniveau en de impact van het geweld, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Nigeria, dient in casu de veiligheidssituatie in de staat Lagos te worden beoordeeld.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in de staat Lagos actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van een gewapend conflict. **Actueel is er voor burgers in de staat Lagos aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.**

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekster beroept zich in een enig middel op de schending van:

- "- het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en de algemene zorgvuldigheidsplicht in de mate dat elke administratieve beslissing berust op legitieme en wettelijke motieven,
- artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in het bijzonder artikel 62 van de wet van 15 december 1980,
- artikel 1a alinea 2 van de Conventie van Genève en van de artikelen 48 en volgende van de wet van 15 december 1980,
- artikel 3 EVRM."

Tevens verwijt zij verweerder een manifeste appreciatiefout.

Verzoekster stelt dat de analyse van verweerder partieel geschiedde en focust op "zij-elementen" in plaats van op "het hart van de vrezen". Vervolgens geeft verzoekster een algemene en theoretische uiteenzetting en stelt zij dat verweerder duidelijk de centrale vraag niet beantwoord heeft, met name deze of er een "vrees tot opvolging" was voor verzoekster en haar dochters bij een terugkeer.

Verzoekster vestigt de nadruk op de twee redenen op basis waarvan zij asiel vraagt.

Omtrent de cultus van haar vader, wijst zij erop steeds te hebben benadrukt dat zij pas in februari 2012 vernam dat hij lid was, en dit nadat haar eigen moeder dit aan haar vertelde "de nacht voor haar dood". Het zou dus net ongeloofwaardig zijn indien zij wel precieze informatie en details kon geven. Verder is alles rond zulke cultussen geheim en verborgen. Verzoekster wijst in deze op algemene informatie.

Voorts voert zij aan:

"De praktijken van zulke culten, en voornamelijk praktijken die over menselijke opofferingen betreffen, zijn in tegenstelling met de Nigeriaanse wet.

Inderdaad:

The Senior Lecturer at Obafemi Awolowo University said that anyone caught practicing human sacrifice would be "severely dealt with" (10 Oct. 2013). The Professor similarly indicated that he believes that if a ritual practice, such as human sacrifice or blood rituals, is public, the perpetrators will be arrested (Professor 11 Oct. 2013).

Het is immers niet omdat zulke praktijken illegaal in Nigeria is dat verzoekster de mogelijkheid had om effectief hulp te verzoeken bij de nationale autoriteiten. Inderdaad, de leden van zulke culten, hier haar vader, haar nonkels, ... zij te machtig en aanwezig in het alledaagse van verzoekster in Nigeria dat het voor haar onmogelijk was om bescherming bij de Nigeriaanse autoriteiten te verzoeken.

Integendeel, zoals verzoeker heeft uitgelegd gedurende haar gehoor, zijn er veel leden van de Nigeriaanse autoriteiten die zelf lid zijn van die cultus.

Dit is vastgesteld door verschillende bronnen, zoals bijvoorbeeld "The members of the cult cuts across religious, political and the business class. Their members are influence members of the society and powers that be. Hence security force do not dabble into their matter.³"

Het is dus gewoon onmogelijk voor haar om voor een bescherming te vragen."

Verder wijst verzoekster erop dat de praktijk van menselijke offers in haar etnie, de Yoruba, meer voorkomt dan in andere etnieën. Ook in haar regio van herkomst, Lagos, zijn menselijke offers meer frequent. Dit blijkt ook uit de informatie in het administratief dossier.

"Aangezien de sterke aanwezigheid van geheime culten in Nigeria, en bepaaldelijk rond Lagos en in en Yoruba etnie, heeft verwerende partij duidelijk een gebrek aan motivatie en aan hun plicht van behoorlijk bestuur en van algemene zorgvuldigheid door geen waarachtigheid aan het relaas van

verzoekster te geven door het feit dat ze bijna geen informatie kon geven over de cultus van haar vader."

Aangaande de vrees voor een besnijdenis van haar dochttertjes, merkt verzoekster omtrent de aan haar verweten ommissie bij de DVZ op:

"Het moet wel vermeld worden dat verzoekster herhaaldelijk heeft gezegd dat het interview bij de DVZ zeer kort was, haar advocaat heeft ook aan de Protection Officer uitgelegd dat er problemen was met de vertaling gedurende de eerste interview bij de DVZ en dat verzoekster geen copie had gekregen van haar interview, zodat het niet mogelijk voor haar was om te weten wat eigenlijk vertaald werd en wat neergeschreven was in haar questionnaire.

Het feit dat vrezen van genitale verminking niet vermeld wordt in de questionnaire van verzoekster kan dus duidelijk niet gebruikt worden als een teken van ongeloofwaardigheid."

Verder benadrukt verzoekster dat zij ten tijde van het gehoor bij het CGVS acht maanden zwanger was. *"Aangezien de medische situatie van verzoekster is het vastgesteld dat het moeilijker voor haar was om zich te kunnen concentreren op het gehoor gedurende de 4 volledige uren.*

Zo heeft verwerende partij sommige elementen naar voren gebracht om zogenaamde incoherenties aan te tonen.

Dat is bijvoorbeeld de zaak betreffende de afkomst van haar vader. Verwerende partij benadrukt dat verzoekster bij de DVZ had gezegd dat haar vader van Kuara afkomstig was, terwijl zij bij de CGVS uitlegde dat hij oorspronkelijk van Oyo state was. Deze twee elementen, zijn voor verwerende partij duidelijk een element die de geloofwaardigheid van het relaas aantasten, in het bijzonder aangezien de prevalentie van genitale verminking veel hoger in Oyo staat is (65,5%) dan in Kuara (53,3%).

Verwerende partij had de vraag gewoon kunnen stellen om deze situatie te verduidelijken. De moeder van de vader van verzoekster is inderdaad afkomstig van Kuara terwijl zijn eigen vader uit Ogbomosh, Oyo state afkomstig is.

Er is dus helemaal geen tegenstrijdige verklaring, maar verwerende partij heeft geen zorgvuldige onderzoek doorgebracht, en heeft voor geen verduidelijking gevraagd."

Verzoekster doet verder gelden:

"Ten derde, maakt verwerende partij duidelijk dat er voor haar geen vrees van genitale verminking is, aangezien het legaal verboden is in Nigeria, en dat volgens haar documenten vrouwen genitale verminking kunnen weigeren. Verwerende partij zegt dat het ook mogelijk voor verzoekster om in een andere regio van Nigeria te kunnen gaan wonen, en haar dochters dus zo van genitale verminking beschermen.

In haar beslissing verwijst verwerende partij naar "het administratief dossier", die ongeveer 200 pagina's bevat. Het is dus helemaal niet mogelijk voor verzoeker om de feitelijke elementen die de beslissing van verwerende partij te kennen.

In het COI Ficus "Nigeria: Mutilations génitales Féminines", 12 oktober 2015, dat in het administratief dossier toegevoegd is, kunnen zulke conclusies helemaal niet getrokken worden.

Inderdaad, het wordt duidelijk vastgelegd dat precieze gevolgen voor ouders die zich tegen genitale verminking verzetten zijn onduidelijk, omdat onbekend (omdat het weinig onderzocht is).

Wat wel te vinden is in het COI Focus (p. 21-22) is dat er misschien niet veel directe geweld te zien is tegen ouders die zich tegen genitale verminking verzetten, maar wel veel andere vormen van geweld, zoals sociale ostracisme.

Feitelijk is het dus onmogelijk voor een moeder om zich tegen genitale verminking te verzetten, in het bijzonder wanneer er geen vader te zien is.

Ten vierde, de mogelijkheid voor verzoekster om in een andere deel van Nigeria te wonen, is geen echte mogelijkheid, in tegenstrijding met wat verwerende partij beweert. Inderdaad, het is bijna onmogelijk voor een alleenstaande vrouw met drie kinderen om in een onbekende deel van het land te kunnen overleven. Zoals verzoekster gedurende haar verhoor duidelijk heeft gemaakt is het trouwens onmogelijk om in het land terug te keren zonder dat haar familie op de hoogte van haar terugkeer gebracht zal zijn. Inderdaad, familieleden, andere leden van de Yoriba tribe, leden van de cultus van haar vader, ... er zijn heel veel verschillende manieren voor haar familie om op de hoogte te zijn van haar terugkeer in Nigeria.

Ten laatste, en zoals het al verduidelijkt werd gedurende het verhoor door het advocaat van verzoekster, het is niet omdat het praktijk van genitale verminking verboden is dat het praktijk effectief verdwijnt, of zelfs verminderd.

Het vragen voor bescherming van de nationale autoriteiten is in praktijk onbestaanbaar voor zulke vervolgingen, en meisjes en jonge vrouwen gaan zo goed als nooit hulp vragen bij de nationale

autoriteiten voor feiten van genitale verminking, zodat dat niet als een argument van ongelooftwaardigheid kan gebracht worden.”

Verzoekster wijst op de inhoud van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verweerder liet na een degelijk onderzoek te voeren om toe te laten de feitelijke omstandigheden te bepalen. *“Zij nam een beslissing op grond van veelvuldige onwetendheden, maar die zij niet probeerde te begrijpen of waarbij ze niet zag dat die redelijkerwijze konden worden verantwoord in hoofde van verzoeker. Daardoor is zij redelijkerwijze niet bij machte geweest om een correcte afweging te maken ten aanzien van de aangevoerde vrees van verzoeker.*

De argumenten van tegenpartij, welke volgens haar doen besluiten tot weigering van het statuut, zijn niet ernstig, kunnen niet overtuigen en werden hierboven reeds weerlegd.”

Verzoekster geeft nog een algemene en theoretische uiteenzetting omtrent de bewijslast in en de beoordeling van asielaanvragen. Zij verwijt het CGVS dat haar asielmotieven niet werden nagegaan.

3. Door partijen ter kennis gebrachte nieuwe elementen

3.1. Verzoekster legt op 13 april 2017 per fax en door middel van een aanvullende nota drie medische attesten neer (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

3.2. Verweerder legt in de loop van onderhavige beroepsprocedure geen nieuwe elementen neer.

4. Beoordeling van de zaak

4.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoekster preciseert niet op welke wijze zij artikel 48 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. Bijgevolg wordt de schending van deze overigens louter algemeen geformuleerde bepaling niet dienstig aangevoerd. Verzoekster duidt evenmin welk(e) van de volgende artikelen van de Vreemdelingenwet zij – benevens artikel 48/3 – geschonden acht. Bijgevolg wordt ook deze schending niet dienstig aangevoerd.

4.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

4.3. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, deel 2.1, nr. 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een

bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de Commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is dan ook niet aan de orde.

4.4. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekster al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

4.5. Verzoekster tracht in het verzoekschrift te laten uitschijnen dat zij het ingevolge haar zwangerschap moeilijk had om zich te concentreren op het gehoor bij het CGVS. Verzoekster toont echter niet aan dat haar medische situatie van zulke aard was dat zij niet bij machte was om deel te nemen aan een gehoor en in dit kader volwaardige verklaringen af te leggen. Vooreerst brengt zij ter staving hiervan geen medisch attest bij. Verder formuleerde noch verzoekster noch haar advocaat enig bezwaar tegen het plaatsvinden van het gehoor. Evenmin vermeldde zij dat verzoekster concentratiemoeilijkheden kende en daardoor geen volwaardige verklaringen kon afleggen. Er werd aan verzoekster bij de aanvang van het gehoor gemeld dat zij eventuele problemen diende te melden. Eveneens werd er uitdrukkelijk op gewezen hoe belangrijk het was dat zij juiste verklaringen aflegde en de waarheid vertelde (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.1-3). Verzoekster maakte er gedurende het gehoor nergens melding van dat zij zich niet (langer) kon concentreren of het moeilijk had om juiste verklaringen af te leggen. Bovendien werd er een pauze van 21 minuten voorzien tijdens het gehoor (*ibid.*, p.21). Op vraag van verzoekster werd er nadien nog een plaspauze ingelast (*ibid.*, p.27). Verzoekster formuleerde ook geen opmerkingen over een verminderde concentratie wanneer haar daartoe aan het einde van het gehoor de kans werd geboden. Wel gaf zij aan het einde aan dat zij niets meer wilde toevoegen omdat ze nu erg moe was (*ibid.*, p.34). Verzoeksters advocaat maakte ook geen opmerkingen inzake verzoeksters concentratievermogen in zijn nochtans uitgebreide betoog aan het einde van het gehoor bij het CGVS (*ibid.*, p.34-35). Uit het gehoorverslag blijkt bovendien dat het gehoor op een normale wijze is geschied en hieruit kunnen geen problemen in hoofdte van verzoekster worden afgeleid. Daarenboven laat verzoekster na om – met uitzondering van de incoherentie inzake de geboorteplaats van haar vader – concreet uit te werken waar of op welke wijze haar beweerdde concentratieproblemen de weergave van haar verklaringen zou hebben beïnvloed. Evenmin toont zij *in concreto* aan dat, waar of hoe dit van invloed zou zijn geweest op de inhoud van de bestreden motivering en beslissing. Bijgevolg kunnen de beweerdde problemen niet worden aangenomen.

Verzoekster kan evenmin worden gevolgd waar zij beweert dat zich bij de DVZ vertaalproblemen zouden hebben voorgedaan. Zij gaf bij de DVZ namelijk aan dat zij de tolk goed begreep en dat zij geen bezwaar had tegen deze tolk. Tevens gaf zij aan dat zij het steeds zou melden indien zich in de loop van het gehoor bij de DVZ problemen zouden voordoen inzake de vertolking (administratief dossier, verklaring betreffende procedure). Zij maakte van zulke problemen bij de DVZ echter geen melding. Daarenboven ondertekende zij zowel de vragenlijst als de verklaring van de DVZ uitdrukkelijk voor akkoord nadat deze aan haar werden voorgelezen in het Engels. Hiermee gaf zij aan dat de hierin opgenomen verklaringen juist zijn en overeenstemmen met de werkelijkheid (administratief dossier, vragenlijst; verklaring DVZ). Bovendien blijkt uit de vragenlijst en de verklaring van de DVZ dat het afleggen van de verklaringen bij de DVZ op normale wijze is geschied en kunnen hieruit nergens problemen inzake de vertaling of communicatie worden afgeleid. Verzoekster verklaarde bij het CGVS bovendien uitdrukkelijk dat het eerste interview bij de DVZ goed was verlopen (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.3). Nadien beweerde zij weliswaar dat zich bij de DVZ vertaalproblemen zouden hebben voorgedaan omtrent het begrip 'secret cult', doch voor het overige maakte zij geen concrete melding van vertaalproblemen bij de DVZ.

Daarenboven laat verzoekster ook heden na om – met uitzondering van de omissie inzake de vrees voor een besnijdenis van haar dochtertjes die bezwaarlijk aan vertaalproblemen kan worden

toegeschreven -, uit te werken op welke wijze de vermeende vertaalproblemen de weergave van haar gezegden zouden hebben beïnvloed. Evenmin toont zij concreet aan dat, waar of hoe dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing.

Verzoekster stelt haar land van herkomst te hebben verlaten en niet terug te kunnen keren naar dit land omwille van (i) haar vrees ten aanzien van haar vader en diens cultus; (ii) haar vrees dat haar dochtertjes bij een terugkeer naar land van herkomst zullen worden besneden.

De geloofwaardigheid van deze twee vreesen wordt echter op ernstige wijze ondermijnd door verzoeksters bijzonder laattijdige asielaanvraag in België. Hieromtrent wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd:

*“Tot slot, rekening houdend met de vaststelling dat u pas na een verblijf van meer dan twee jaar in België, en na een dreigende deportatie en nakende opsluiting, besloot asiel aan te vragen, **dienen ernstige vragen te worden gesteld betreffende uw nood aan bescherming.** Van iemand die beweert te vreesen voor zijn leven en vrijheid en daarom zijn land verlaat, mag verwacht worden dat hij zich informeert en zich zo snel mogelijk aanbiedt bij de bevoegde instanties om internationale bescherming te vragen. Het feit dat u pas na méér dan twee jaar in België en na uw nakende deportatie, besloot om asiel aan te vragen, **relatieveert dan ook de ernst van de door u aangehaalde nood aan bescherming.** Het feit dat u niet op de hoogte was van de mogelijkheid asiel in te dienen, is voor u een afdoende rechtvaardiging waarom u niet eerder asiel aanvraagde. U voegt bovendien toe dat u niet eerder asiel aanvraagde omdat mensen u zeiden dat, indien u asiel zou aanvragen, u teruggestuurd zou worden naar Nigeria (zie gehoorverslag CGVS, p. 19-20). Dat deze verklaringen niet afdoende zijn, behoeft weinig uitleg, mede omdat uw vermeende ‘onwetendheid’ u er niet van weerhield, tot tweemaal toe, een verzoek tot humanitaire regularisatie 9bis in te dienen. U gevraagd of u niet vreesde teruggestuurd te worden naar Nigeria indien de procedure 9bis afgewezen zou worden, verklaart u dat de procedure u niet volledig uitgelegd werd en uw advocaat u, na weigering van uw aanvraag, aanraadt te verhuizen opdat u niet gevonden zou worden (zie gehoorverslag CGVS, p.20). U verklaart bovendien asiel te hebben aangevraagd omdat iemand u zei dat als je asiel aanvraagt, je niet gedepoteerd zal worden (zie gehoorverslag CGVS, p.21).”*

Verzoekster laat de voormelde motieven geheel ongemoeid. Zij vinden steun in het administratief dossier en zijn pertinent en terecht. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een kandidaat-vluchteling, die beweert haar land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer zij daartoe de kans heeft, een asielaanvraag zou indienen. Dat verzoekster, zonder hiervoor een dienstige uitleg te verschaffen, naliet dit te doen en gedurende twee jaar talmdes alvorens slechts na een dreigende deportatie en nakende opsluiting asiel aan te vragen, getuigt geheel niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging en vormt overeenkomstig het bepaalde in artikel 48/6, tweede lid, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor haar algehele geloofwaardigheid.

Zowel de algehele geloofwaardigheid van verzoeksters gezegden als de geloofwaardigheid van de twee aangehaalde vreesen worden bovendien op manifeste wijze verder ondermijnd doordat verzoekster kennelijk leugenachtige verklaringen aflegde over haar paspoort en documenten, haar beroep in haar land van herkomst, haar vlucht en reis naar Europa en haar naaste familieleden. Verzoekster onderneemt niet de minste poging teneinde de omstandige, duidelijke en gedetailleerde vaststellingen die dienaangaande worden gedaan in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze vaststellingen vinden stuk voor stuk steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoekster deze niet aanvecht, onverminderd overeind.

Omtrent verzoeksters eerste vrees, met name de vrees ten aanzien van haar vader en diens cultus, dient voorts te worden opgemerkt dat verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent haar zussen en broer. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing met recht gesteld:

“Vervolgens legt u tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot de geboortedata en overlijdensdata van uw zussen Ope [Upeymi], Keni [Kemi] en uw broer Tunde. Zo verklaart u bij DVZ (zie verklaring DVZ, punt 17) dat uw zussen Upeymi en Kemi en uw broer Tunde respectievelijk op 9 juli 1975, 15 mei 1979 en 15 juli 1987 geboren zijn. Tijdens het gehoor op het CGVS echter verklaart u dat uw zussen Ope en Keni en uw broer Tunde respectievelijk in 1976, 1978 én 1980 geboren zijn (zie gehoorverslag CGVS, p.12).

Frappanter zijn uw tegenstrijdige verklaringen met betrekking tot de sterfdatum van uw broer Tunde: van 10 april 2011 bij DVZ naar 30 december 2011 tijdens het gehoor op het CGVS (zie gehoorverslag CGVS, p.12).”

Dat verzoekster dermate tegenstrijdige verklaringen aflegde over de geboortedatum van haar zussen en broer en over de overlijdensdatum van haar broer, doet manifest afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar relaas. Zij beweerde immers dat al deze personen door haar vader en door middel van rituelen zouden zijn gedood (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.21-22).

Verzoekster legde over de dood van haar zussen, broer en moeder daarenboven erg vage, algemene en niet-doorleefde verklaringen af. In dit kader wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

*“Bovendien legt u erg **vage verklaringen af met betrekking tot de dood van uw zussen, broer en moeder.** U komt niet verder dan te zeggen dat zowel Ope als Kemi's lichaam op bed werd gevonden met bloed in de mond. Ze verdwenen niet en jullie aten daags voordien samen avondeten. Buiten het bloed in hun mond, was er niets vreemd aan de lichamen. Uw broer Tunde viel dood toen hij de deur opende. Meer weet u niet te vertellen met betrekking tot de dood van uw zussen en broer. U verklaart in eerste instantie te hebben vermoed dat uw zussen aan gevolgen van hun besnijdenis waren overleden (zie gehoorverslag CGVS, p.23 en p.28). Het was pas na de dood van uw moeder dat er alarmbellen gingen rinkelen. U voegt toe dat uw zussen, net als u, moeilijkheden hadden om zwanger te worden en dat jullie daarom dachten dat ze ten gevolge van de besnijdenis waren overleden (zie gehoorverslag CGVS, p. 28). **Dat u er niet in slaagt meer doorleefde en gedetailleerde verklaringen af te leggen met betrekking tot de dood van uw zussen en broer spreekt enorm tot de verbeelding.**”*

Verzoekster laat deze motieven, mede gelet op de hoger gedane vaststellingen inzake de vermeende concentratie- en communicatieproblemen volledig ongemoeid. Derhalve blijven zij onverminderd gehandhaafd.

Verzoekster legde eveneens frappant tegenstrijdige verklaringen af over de kern van haar asielrelaas. Zij laat in deze de bestreden beslissing onverlet waar gesteld wordt:

“Met betrekking tot de dood van uw moeder verklaart u in eerste instantie dat uw moeder overleed op 5 februari 2012, de ochtend nadat ze uw vader's betrokkenheid bij de cultus en zijn aandeel in de dood van uw zussen en broer ontdekte (zie gehoorverslag CGVS, p. 11). U verklaart uw moeder dood in haar bed te hebben teruggevonden en te vermoeden dat iemand haar met een kussen had verstikt. U kan echter geen afdoende verklaring geven waarom u denkt dat uw moeder met behulp van een kussen gestikt is. U beperkt zich door te zeggen dat er een kussen op haar lag, en dat ze daags voordien een discussie had over de rituelen, en uw vaders praktijken trachtte bloot te leggen aan het publiek (zie gehoorverslag CGVS, p. 11). Wanneer u verder in het gehoor echter wederom gevraagd wordt wanneer uw moeder het geheim over uw vader zijn betrokkenheid in de cult aan u onthulde, verklaart u dat uw moeder u dat twee dagen voor ze overleed vertelde (zie gehoorverslag CGVS, p.22), wat niet strookt met uw eerdere verklaringen. U gevraagd of u eerder in het gehoor niet beweerde dat uw moeder daags na de discussie met uw vader dood in bed werd teruggevonden, herhaalt u enkel het voorgaande zonder in te gaan op deze frappante tegenstrijdigheid (zie gehoorverslag CGVS, p. 22).”

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoekster deze niet dienstig aanvecht, onverminderd overeind.

Verzoekster legde over haar voormelde vrees en problemen bovendien verklaringen af die chronologisch gezien niet kunnen worden gerijmd met haar verklaringen over haar paspoort. In de bestreden beslissing wordt immers met recht gemotiveerd:

*“U bovendien gevraagd naar de reden waarom er op 8 februari 2011 een paspoort uitgevaardigd werd, verklaart u dat de persoon die u geholpen heeft om naar Europa te komen het paspoort geregeld heeft (zie gehoorverslag CGVS, p.17). Deze verklaringen stroken echter niet met uw eerdere verklaringen namelijk dat uw moeder op 5 februari 2012 (zie gehoorverslag CGVS, p.11) om het leven werd gebracht, en u, ten gevolge van de dood van uw moeder en haar onthullingen met betrekking tot uw vader's lidmaatschap tot een cultus en zijn betrokkenheid bij de dood van uw zussen en broer, terecht kwam in Oteï alwaar u, Segun (zie gehoorverslag CGVS, p.10), de persoon die u naar Europa zou brengen, ontmoette en u Nigeria verliet op 10 april 2012 (zie gehoorverslag CGVS, p.17). **Samengevat zou dit betekenen dat Segun, de persoon die u naar Europa bracht, uw paspoort regelde vóór de dood van uw moeder, vóór uw vlucht én vóór jullie ontmoeting.**”*

Verzoekster betwist noch weerlegt deze motieven. Bijgevolg worden zij door de Raad overgenomen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoeksters beweerde vrees ten aanzien van haar vader en diens cultus.

De informatie die verzoekster in het verzoekschrift aanhaalt inzake cultussen en rituele moorden is niet van die aard dat zij aan het voorgaande afbreuk kan doen. Deze informatie is van louter algemene aard, heeft geen betrekking op haar persoon of deze van haar vader en kan niet volstaan om aan te tonen dat

zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk zou dreigen te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoekster dient dit *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier in gebreke.

Dat verzoekster ten aanzien van haar vader reeds een ongeloofwaardige vrees heeft aangehaald, doet eveneens afbreuk aan de geloofwaardigheid van de andere vrees die zij aanhaalt, met name dat haar dochtertjes door toedoen van (de familie van) haar vader zouden dreigen te worden besneden.

De geloofwaardigheid van deze vrees wordt nog verder ondergraven doordat verzoekster hiervan bij de DVZ niet de minste melding maakte. Hieromtrent wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Verder moet opgemerkt worden dat u de vrees voor vrouwelijke genitale verminking van uw dochters niet vermeldde bij Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ). Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor vrouwelijke genitale verminking voor zijn dochters en mede daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, aangezien op hem de verplichting rust om haar volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan worden aangenomen dat u dermate essentiële en frappante elementen als een vrees voor vrouwelijke genitale verminking van uw dochters hierin zou hebben vermeld.”

Dat zich bij de DVZ vertaalproblemen zouden hebben voorgedaan, kan gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen niet worden aangenomen. Hoe dan ook kan het bezwaarlijk ernstig worden genomen dat vertaalproblemen ertoe zouden hebben geleid dat een volledige vrees voor vervolging in hoofde van verzoekster (en haar dochtertjes) niet zou zijn neergeschreven. Bovendien is het niet ernstig om te laten uitschijnen dat verzoekster haar vrees bij de DVZ wel zou hebben vermeld nu zij bij het CGVS, net als in het verzoekschrift, beweerde dat zij de tijd niet zou hebben gekregen en dat het interview te kort was (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.3-4). Dat het interview kort was, kan de voormelde, frappante omissie overigens evenmin verklaren. Er werd haar in het voorafgaand advies in de vragenlijst namelijk uitdrukkelijk op gewezen dat van haar werd verwacht dat zij, zij het in het kort, nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten zou weergeven waarom zij bij een terugkeer problemen vreesde of riskeerde. Redelijkerwijze kon worden verwacht dat zij een dermate cruciaal gegeven als een vrees voor een besnijdenis van haar dochtertjes daarbij zou hebben vermeld indien zij deze vrees werkelijk koesterde. Dit geldt nog des te meer nu verzoekster bij de DVZ aangaf dat zij niets toe te voegen had, geen melding maakte van andere problemen dat de voormelde problemen met haar vader en haar verklaringen bij de DVZ uitdrukkelijk ondertekende voor akkoord.

Omtrent de vrees voor een besnijdenis van haar dochtertjes wordt in de bestreden beslissing bovendien terecht gemotiveerd:

“Daarenboven moet vastgesteld worden dat u er niet in geslaagd bent uw vrees voor genitale verminking voor uw dochter te concretiseren. U kan immers geen argumenten naar voor schuiven waaruit blijkt dat uw oom, of een ander familielid, uw dochters zouden willen laten besnijden, uitgezonderd uw hardnekkige verklaringen dat het een traditie is. Sterker nog, uw familie, inclusief uw oom Kola die u identificeert als vervolger, weet niet eens dat u dochters heeft. Tevens staat uw vrees voor genitale verminking van uw dochters door de familie van uw vader haaks op uw beweringen dat u sinds uw vertrek uit Nigeria in april 2012 geen contact meer heeft gehad met uw vader en uw familie langs vaderszijde. Het CGVS erkent dat er verscheidene factoren (het toebehoren tot een bepaalde etnie, socio-demografische factoren, woonplaats stad versus platteland, religie etc.) bestaan die van invloed kunnen zijn op het risico op vrouwelijke genitale verminking. Een van die factoren is de toepassing van de praktijk binnen de familie. Een andere factor die van invloed is op de prevalentie van vrouwelijke genitale verminking is de woonplaats. Het CGVS beschikt over informatie dat ongeveer 34.8 % van de vrouwen in Lagos Staat besneden wordt. Hoewel dit percentage aanzienlijk is, betekent dit ook dat 65 % van de vrouwen, ofwel de meerderheid van de vrouwelijke inwoners van Lagos niet besneden wordt. U verklaart dat familie van uw vader, woonachtig in Ogbonoswo [Ogbomosho], Oyo state, uw dochters zou willen laten besnijden. In Oyo state is 65.6 % van de vrouwen besneden. Hierbij moet opgemerkt worden dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt met betrekking tot de geboorteplaats van uw vader. Zo verklaart u bij DVZ (zie verklaring DVZ, punt 13A) dat uw vader geboren is te Kuara [Kwara], alwaar de prevalentie 53.3 % is, terwijl u tijdens het gehoor op het CGVS verklaart dat uw vader geboren is te Ogbonoswo [Ogbomosho], Oyo state (zie gehoorverslag CGVS, p. 7).

Daar u tegenstrijdige verklaringen aflegt met betrekking tot de herkomst van uw vader, en u uw vrees voor vrouwelijke genitale verminking voor uw dochters mede baseert op diezelfde herkomst, komt deze op losse schroeven te staan. Bovendien, ontslaat het feit dat de praktijk van

vrouwelijke genitale verminking toegepast wordt binnen uw familie langs vaderszijde, en o.a. de hogere prevalentie graad in Oyo state, u niet van de verplichting uw vrees voor besnijdenis voor uw dochters te concretiseren.

Verzoekster slaagt er niet in deze motieven te ontkrachten. Bij de DVZ gaf zij voor haar beide ouders Kuara op als geboorteplaats (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.13A). Bij het CGVS beweerde zij echter dat haar moeder wel van Kuara afkomstig was doch haar vader niet. Zij gaf aan dat Oyo Ogbonoswo het dorp van haar vader was (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.6). Er werd beide keren duidelijk gevraagd naar het dorp van haar vader. De uitleg over de herkomst van verzoeksters grootouders langs vaderszijde kan dan ook niet overtuigen. Hoe dan ook laat verzoekster met deze uitleg de vaststelling onverlet dat zij de beweerde vrees voor een besnijdenis van haar dochtertjes totaal niet kon concretiseren.

Verzoekster voert bovendien geen concrete en dienstige argumenten aan ter weerlegging van de volgende motieven:

*“Hierbij moet worden opgemerkt dat uit verschillende bronnen blijkt dat **vrouwenbesnijdenis in Lagos state**, de deelstaat waaruit u afkomstig bent, **illegaal is** (zie administratief dossier, Prohibition Against Domestic Violence Law No 15, 2007 of Lagos State). Ook in **Oyo state** werd een wet uitgevaardigd die **vrouwelijke genitale verminking verbiedt** (zie informatie administratief dossier). Ook in verschillende andere deelstaten van Nigeria werd de praktijk van vrouwenbesnijdenis buiten te wet gesteld. De vaststelling dat een wet tegen vrouwenbesnijdenis in verschillende Nigeriaanse deelstaten werd gestemd wijst op een maatschappelijk draagvlak om deze praktijk te bannen. Op de vraag of u al dan niet op de hoogte bent of besnijdenis bij wet verboden is in Lagos state, verklaart u geen idee te hebben of het al dan niet toegelaten is en dat u, aangezien het uw familie betreft, u ze niet voor de rechtbank kan brengen. U voegt toe dat de politie zich niet zou willen mengen omdat het een familiezaak is. Ook wanneer gevraagd wordt naar de wettelijke regeling met betrekking tot vrouwelijke genitale verminking in Oyo state, verklaart u dat het een traditie is en de overheid zich niet wilt mengen. U verklaart nooit te hebben gecontroleerd of vrouwelijke genitale verminking wettelijk toegelaten was in Oyo state. U benadrukt nogmaals dat de overheid zich niet zou mengen omdat het een traditie is en dat ‘ze’, voor u wegging, het nog steeds beoefenden (zie gehoorverslag CGVS, p.32). **Het moet opgemerkt worden dat het opmerkelijk is dat u niet op de hoogte blijkt te zijn van het bestaan van deze wetgeving in uw eigen staat en in Oyo state, waar de familie van uw vader woonachtig is, en dat u niet op zoek bent gegaan naar deze informatie.**”*

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier en zijn pertinent en terecht. Indien verzoekster werkelijk werd geconfronteerd met een (mogelijke) nakende besnijdenis van haar dochtertjes, kon minstens worden verwacht dat zij zich de moeite zou hebben getroost om zich over het voorgaande te informeren.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters vermeende vrees voor een besnijdenis van haar dochtertjes.

De informatie die verzoekster aanhaalt omtrent de praktijk van vrouwenbesnijdenis in Nigeria is niet van die aard dat zij aan het voorgaande afbreuk kan doen. Deze informatie is van algemene aard en heeft geen betrekking op haar persoon of deze van haar dochtertjes. Zulke algemene informatie kan niet volstaan om te besluiten dat verzoekster of haar dochtertjes bij een terugkeer naar Nigeria daadwerkelijk zouden dreigen te worden geviséerd of vervolgd. Verzoekster dient dit concreet aannemelijk te maken en blijft hier in gebreke.

De documenten in het administratief dossier (map ‘documenten’) kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoekster overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

De documenten die in de loop van onderhavige beroepsprocedure worden neergelegd, met name drie medische attesten (rechtsplegingsdossier, stuk 7), kunnen aan het voorgaande evenmin afbreuk doen. Uit deze attesten blijkt slechts dat verzoekster is besneden en haar dochtertjes niet. Het loutere gegeven dat verzoekster in de jaren tachtig werd besneden kan niet volstaan om te besluiten dat er heden, zoals hoger vastgesteld, in hoofde van haar dochtertjes een gegronde vrees voor een besnijdenis bestaat.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.6. Voor zover verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Zij toont ingevolge deze vaststellingen niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Omtrent de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing voorts met recht gemotiveerd:

*“Er kan opgemerkt worden dat uit de informatie waar het CGVS over beschikt, en waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt (‘COI Focus Nigeria: Veiligheidssituatie in verband met Boko Haram’ dd. 12 april 2016), duidelijk blijkt dat **het conflict met Boko Haram geografisch beperkt is en zich hoofdzakelijk afspeelt in het uiterste noordoosten van Nigeria**, en dan vooral in de staten Borno, Adamawa en Yobe. Niettegenstaande Boko Haram nog steeds een reële bedreiging blijft vormen, blijkt ook dat de organisatie terrein heeft verloren in Nigeria. Hoewel Boko Haram de overige regio's van Nigeria blijft bedreigen, werd de rest van Nigeria tot nu toe niet getroffen door vergelijkbare terreurdaden als deze in het noordoosten van het land, en meer bepaald in de staten Borno, Adamawa en Yobe. Gelet op de regionale verschillen in het geweldsniveau en de impact van het geweld, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Nigeria, dient in casu de veiligheidssituatie in de staat Lagos te worden beoordeeld.*

*De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in de staat Lagos actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van een gewapend conflict. **Actueel is er voor burgers in de staat Lagos aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.**”*

Verzoekster laat deze motieven volledig onverlet. Bijgevolg blijven deze onverminderd gehandhaafd.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één september tweeduizend zeventien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS